VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag [illegible] 11 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt [illegible] maal per week. De prijs van [illegible] abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 C[illegible] regels, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. [illegible] voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen de Aanschrijving van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, van den 5. dezer maand, A. No. 565, 2e afdeeling, houdende het daarbij gevoegde Extract uit het Register der Resolutien van Zijne Excellencie den Minister van Financien, dato 2. derzelve maand, No. 39;

Brengen bij deze ter kennis van de In- en Opgezetenen de bepalingen in gemelde Resolutien voorkomende, sub. § 1, 2 en 3, luidende als volgt:

1°. Dat van dingsdag den 10. tot zaturdag den 14. dezer maand ingesloten, bij de Nederlandsche Bank, bij de Agenten van 's Rijks Schatkist en bij de Ontvangers van 's Rijks middelen, op de gewone kantoor-uren, ter verwisseling kunnen worden aangeboden:

De oude dubbeltjes of twee-stuiverstukken;

De oude stukjes van een stuiver;

De stukken van acht stuivers;

En wel de dubbeltjes, in overeenkomst met de vroegere oproeping en bekendmaking van 16. junij 1845, alleen in zoo verre die zijn geheel en al onverminkt en dat daarop het kenmerk is te onderscheiden, dat dezelve als provinciale of generaliteits-munt zijn vervaardigd;

2°. Dat de intrekking van de voorzeide munten zal plaats hebben tegen andere nog in omloop zijnde zilveren munten of tegen muntbilletten, volgens de wet van den 18. december 1845, (Staatsblad No. 90,) daargesteld;

3° Dat de bovengemelde munten, met den 15. dezer maand, worden buiten omloop gesteld, en dien ten gevolge niet meer in betalingen voor de schatkist zullen aangenomen worden, noch door de ingezetenen zullen behoeven te worden aangenomen.

's Gravenhage, den 2. februarij 1846.

De minister voornoemd,

(Get.) VAN HALL

En eindelijk, dat de verwisseling der bedoelde oude dubbeltjes, de oude stukjes van een stuiver en de stukken van acht stuivers, onverminderd de hier voren opgegevene gelegenheden, ook bij den Stedelijken Ontvanger alhier in voege voorschreven zal kunnen plaats hebben.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 9. Februarij 1846.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,

A. VAN DER SWALME.

Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.

S. VAN DER SWALME.

Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

Staatkundig Overzigt.

—

Men zegt dat de koningin van Engeland zeer gunstig gestemd is voor de afschaffing der graanwetten. De *Morning-Post* verhaalt te dien opzigte dat lord *Melbourne*, in een gesprek dat hij met hare majesteit over eenige dagen had, getroffen werd door de warmte met welke zij sprak over de aanstaande aanneming van dien maatregel. Lord *Melbourne*, zou ter dier gelegenheid gezegd hebben: «Neen Mevrouw, dit zal niet zijn; want daarna zoude men uwe kroon aanraken."

Van de grenzen van de Italië verneemt men, dat men te Livorno, in het huis van een likeurverkooper, vele verdachte papieren heeft in beslag genomen, en onder andere eene correspondentie met de opstandelingen uit Romanië. De likeurverkooper en verscheidene jonge lieden, die door deze brieven gecompromitteerd waren, zijn aangehouden geworden. In de steden van Romanië kondigt men openlijk nieuwe onlusten aan, tegen het aanstaande voorjaar.

Den 31. januarij, des morgens om tien ure, vond te Lucern de teregtstelling plaats van *Jacob Muller*, door de regtbank pligtig verklaard aan de moord op den persoon van den heer *Leu von Ebersoll*. *Muller* is onder den toevloed eener verbazende volkmenigte met het zwaard onthoofd. De openbare rust is niet gestoord geworden.

Vrij belangrijk nieuws is uit Oost-Indië ontvangen. De *Bombay-Times* meldt namelijk, dat het op buit vlammende leger der Sikkers, sterk 30,000 mannen en 70 stukken kanon den Sutledje-stroom was overgetogen. De oorlog aldus de engelschen aangezegd zijnde, hebben deze het grondgebied van den linker-oever der Sutledje, verbeurd en bij hunne bezittingen ingelijfd verklaard. Nadere berigten, over Caïro ontvangen, melden, dat de Sikkers, sterk 65,000 mannen en 150 stukken, de engelschen, die onder bevel van den generaal *Littler* bij Ferozpore verschanst lagen, den 21. december hebben aangetast. Den 23. dito, bij het afrijden des koeriers, was de strijd nog niet geëindigd. De Sikkers hadden veel volk en 55 kanons verloren. Ook het engelsche leger had veel geleden. De generaal *Littler* was bij den aanvang des gevechts terug geslagen geworden; maar de pogingen der generaals *H. Hardinge* en *Houng* hadden het lot der wapens voor de engelschen [illegible]. Men denkt, dat de Sikkers op Kersavond de S[illegible] weder zouden zijn gepasseerd.

AMERIKA.

— Er heeft zich in de Vereenigde-Staten, even als in Engeland, eene maatschappij [illegible], wier doel is, den algemeenen vrede aan te prediken. Deze regelmatig georganiseerde maatschappij, zegt de *Abeille de la Nouvelle Orléans*, heeft reeds vastheid genoeg verworven, om een eigene tolk te hebben, de *Advocate of Peace*, een maandelijksche *revue*; zij geeft insgelijks een groot aantal kleine populaire werken uit.

De *Advocate of Peace* geeft eene statistiek der verliezen van menschelijke levens door den oorlog.

De oorlogen der joden hebben het leven gekost aan 25.000 000 menschen; in den tijd van *Sesostris*, zijn er 15.000,000 door de krijg omgekomen; ten tijde van *Semiramis*, *Cyrus* en *Alexander*, 30,000,000; onder de opvolgers van *Alexander*, 20.000,000; in de oorlogen van Griekenland 15,000,000; onder de twaalf Cæsars, 30.000,000; bij de Romeinen, vóór *Julius Cesar*, 60,000,000; onder het Romeinsch keizerrijk, de Turken en de Sarracenen 180.000,000; door de oorlogen der hervorming 30,000,000; door die der middeleeuwen en de kruistogten, 80,000,000; in die van Tartarije en Afrika 180,000,000; de spanjaarden tegen de amerikaansche Indianen, 12,000,000; in de oorlogen onder *Napoleon* 6,000.000 Te zamen 683,000,000.

Maar het amerikaansch blad doet opmerken, dat deze tableau verre is van volledig te zijn. Kent men, inderdaad, het onnoembaar getal der menschelijke slagtoffers die met hun bloed de wilde landen, het oorspronkelijke Europa, Asia, Afrika, Amerika en de eilanden van Ocianië, besproeid hebben? Doctor *Dick*, voegt de *Advocate of Peace* er bij, schat de middellijke of onmiddelijke slagtoffers van den oorlog op veertien duizend millioen. *Eduard Burke* berekent het op 35 duizend millioen.

FRANKRIJK.

— De oude *guillotine* van het hof van assisen van Colmar onbruikbaar geworden zijnde, heeft men er eene nieuwe gemaakt. Het verschrikkelijk geregtstuig heeft eenige *verbeteringen* ondergaan. Het hoofd des misdadigers zal verborgen wezen in eene soort van kas, gelijk dat der *souffleurs* op de schouwburgen, en eene wippende beweging zal de romp doen afglijden in het karretje bestemd om dezelve naar het kerkhof te voeren. Den geregten zal dus voor de oogen der aanschouwers verdwijnen, zoodra het mes zal gevallen zijn.

— Een der losharigste (de Franschen zeggen *échevelés*, omdat het veelal de mode is, wanneer men vermeent eenig genie te bezitten, zijn haar zoo weinig mogelijk te ontwarren) pianisten van dezen tijd, ontving over eenige dagen de uitnoodiging van een duitschen prins, om zich op een der concerten van het hof te laten hooren.

Na de uitvoering van een zijner reusachtige stukken, eene turksche fantaisie, in harmonie met het onmetelijke haar des kunstenaars, die geheel uitgeput, op de piano leunde welke het werktuig van zijn kunst was geweest, naderde hem Zijne Doorluchtigheid men eenen heerlijken lach op Hoogstdeszelfs lippen, en zeide hem met welwillendheid: « Ik heb de vermaardste pianisten gehoord, *Liszt*, *Dreyschock*, *Dœhler* en tutte quantie, alle mannen van een uitmuntend talent..." (Een onuitsprekelijk gevoel van gelukzaligheid vervulde, bij deze woorden, de aderen des kunstenaars, en met ongeduld verwachtte hij het vervolg.)

« Maar in waarheid, — ging de prins voort — er is niet een geweest..." (bij deze woorden kon de gevleide artist zijne ontroering niet meer meester worden, en zijne armen over elkander kruisende, buigt hij zich diep voor de duitsche Doorluchtigheid, die steeds met zijn heerlijken lach op zijne lippen voortsprak): « Neen in waarheid, er is er niet een geweest die zooveel gezweet heeft als gij."

— Parijs is bevolkt door 912,035 personen, het heeft eene oppervlakte van 34 millioen 396,800 vierkante meters of van 3.439 hektaren 68 aren. Men rekent er 42,000 huizen, 1,922 publieke wegen, 57 bareelen, 46 rondewegen, 37 kaaijen, 20 boulevards, 37 doorgangen, 133 pleinen, 37 bruggen, 105 binnensteden, enz. 9 paleizen, 23 aanmerkenswaardige gebouwen, 6 publieke tuinen, 4 triomf-bogen, 5 kolommen, 1 obelisk, 35 leeskabinetten, 15 museums, 28 gedenkteeken fonteinen, 38 kerken, 25 kloosters, 26 hospitalen, 4 ridderstandbeelden, 24 schouwburgen en 39 kasernen.

BELGIE.

GEND, den 7. Februarij. Een spreekwoord zegt « het zijn goede geesten die terugkomen," maar in eene gemeente onzer provincie is dit spreekwoord gelogenstraft, zoo als de geest dit het best is gewaar geworden. Ziehier de zaak. Een boerenknecht, een kloeken en vluggen knaap, was aan het vrijen geraakt; het voorwerp zijner liefde was een knap boerinnetje, hetwelk bij een weduwenaar met eene dochter diende. De gelieven hadden elkander, gelijk gebruikelijk is, eeuwige trouw gezworen en reikhalsden naar den dag van hun huwelijk; maar helaas! hunne liefde was zwaarder dan hun geld. Van 't beminnen alleen leeft men niet en de liefde is eene slechte hypotheek als men geld wil leenen; dit ondervonden onze gelieven. Nogthans, er moest money zijn en om zich een sommetje te verschaffen, verzon de minnaar een zonderling middel; men weet het, liefde maakt spitsvondig. Hij bedacht voor geest te spelen, kleedde zich met een witte broek, wikkelde zich in een wit laken, hetwelk hij over het hoofd trok en kwam in dat kostuum des nachts in de kamer der dochter van den weduwenaar. Het meisje, hetwelk sliep, wakker gemaakt hebbende, belette hij haar te schreeuwen en sprak met holle stem: « Ik ben de geest van .... de geest van uwe moeder .... uwe moeder ligt in het vagevuur te branden en gij kunt haar verlossen .... uwe moeder heeft mij tot u gezonden, om u te zeggen, dat gij voor 500 fr. missen voor haar moet doen lezen, maar zij gelast u tevens het geld aan mij te geven, die met de zorg daaromtrent belast ben.... Zaturdag nacht zal ik terugkomen, zorg dat het geld gereed is, of uwe moeder blijft branden en ik blijf u pijnigen. Pas op, aan iemand van mijn bezoek iets te zeggen en volbreng stipt mijne bevelen." Hiermede vertrok de geest, en liet de dochter van den pachter meer dood dan levend. Des ochtends kon het meisje niet opstaan en moest ziek te bed blijven liggen.

Men was verwonderd over de onverwachte ziekte der pachters dochter, en toen men naar de oorzaak van hare onpasselijkheid vroeg, bleef zij het stilzwijgen bewaren. Eene vrouw werd de verzorging der zieke opgedragen en het gelukte deze de waarheid te ontdekken. De overheid werd in stilte van het gebeurde onderrigt en de noodige maatregelen werden genomen om den geest te vangen. Ondertusschen had de dochter van alles verslag aan haren vader gedaan en de ligtgeloovige landman was dwaas genoeg een zak geld, waarin de gevraagde som, aan zijne dochter te geven, om den geest de missen te betalen. Op den bepaalden nacht verscheen de geest nogmaals in de kamer der dochter en nu had hij zijn spookgewaad nat gemaakt, om te doen gelooven dat hij zweette. « Hier ben ik weder, sprak hij, en ik kom mijne order volbrengen; 't is slecht weder, en ik heb mij moeten spoeden; zie hoe ik druip van het zweet," en de geest schudde zijn nat laken. De dochter beefde, en de geest vervolgde: « uwe moeder lijdt en brandt meer dan ooit; ik zie haar leggen en hoor haar kermen. Hebt gij voor het geld harer verlossing gezorgd?" Het meisje kon niet spreken, maar wees op den zak. Bij het zien van het geld kon de geest naauwelijks zijne blijdschap beteugelen en zeide: « Goede dochter, gij hebt uwe moeder uit het vagevuur verlost, maar om de verlossing volkomen te maken, moet ik nog iets uit het evangelie van *Johannes* lezen! Het spook haalde nu een boek van onder het laken en begon te lezen; maar naauwelijks was hij begonnen, of de veldwachter greep hem vast en nam hem in hechtenis. Het spook werd des anderendaags naar Gent in de gevangenis gebragt.

— Een geleerde alhier heeft een electriek licht uitgevonden, hetwelk het helderste van alle lichten is, om op het ligchaam des menschen te worden aangewend, waardoor de deelen zoo doorschijnend werden, dat men de slagaderen, de aderen en de zenuwen inwendig kan zien en dus den loop van het bloed, enz., kan waarnemen en bestuderen.

— Zekeren *P. Lecler*, van Ecaussijn, bij Edingen, welke in 1807 als soldaat bij het 120.e linie-regement met de fransche legers was opgetrokken, is, na eene afwezigheid van acht-en-dertig jaren, in zijn vaderland teruggekeerd. Den 4. februarij was hij te Ecaussijn. Hij komt uit Gallicië, waar hij vrouw en kinderen heeft gelaten. Dien ongelukkigen is gansch arm.

— Men schrijft uit Falaën aan den *Ami de l'Ordre*: Op 1. dezer maand is te Falaën, na eene kortstondige ziekte, overleden: *Jan-Joseph Dinsart*, in den ouderdom van 106 jaren min twee maanden. De honderdjarige bezat tot den laatsten oogenblik toe zijne verstandvermogens. Hij las zonder bril, schreef nog met eene vaste hand, en hield zelf den regel in zijne kleine zaken. In de warme zomerdagen, deed hij zijne kleine wandeling en bezocht zijne vrienden. De goede grijsaard was arm en had niemand bij zich, dan de twee jongste zijner kinderen, die men den grootsten lof mag toezwaaijen om de teedere zorgen die zij aan hunnen vader toewijdden. De koning en de koningin zonden hem jaarlijks een vijftigtal franken, opdat hij zich eenige verkwikkingen zoude kunnen verschaffen, die op dien ouderdom immer zoo welkom zijn.

— Men leest in *le Courrier d'Anvers*: dezer dagen wandelde de baron *C.*, eene cigaar rookende, door een der drukst bezochte straten van Antwerpen, toen een welgekleed heer hem verzocht om eene cigaar aan de zijne aan te steken; de baron stemt hier in toe, en de onbekende bedankt hem, en groet hem zeer beleefdelijk de heer *C.* doet dit insgelijks en vervolgt zijne wandeling. Een oogenblik daarna ontdekt hij, tot zijne groote spijt, dat eene prachtige diamanten speld, uit zijnen das verdwenen is; hij herinnert zich dat de onbekende een weinig cigaren-asch, welke op zijnen das gevallen was, had afgeschud, en van dit oogenblik gebruik gemaakt had, om hem zijne speld te ontfutselen; hij was het slagtoffer geworden van een nieuwsoortigen diefstal, welke men den diefstal *à la cigarre* zou kunnen noemen.

NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 7. Februarij. Doordien verscheidene personen blijven voortgaan, in de gemeente Bunnick, bij Vechten, beenderen uit te graven op landen, waarvan de eigenaren of huurders de vergunning tot dat graven niet hadden gegeven, zoo is tot het helpen beletten van die ongeoorloofde handeling, en alzoo tot bescherming van eigendom, noodig geworden, van af den 6 Februarij 1846, eene dagelijksche patrouille uit het garnizoen van Utrecht derwaarts te zenden.

GEMENGDE BERIGTEN.

Lodewyk Philips heeft aan het dochtertje van Victoria eene volledige garde-robe voor hare pop present gedaan; dezelve is van de kostbaarste stof vervaardigd, bestaat uit een morgen-, namiddag- en twee bal toiletten, geborduurde zakdoeken, schoenen, kousen, handschoenen, hoeden, sjerpen, shwals, oorringen, bracelotten, moffen, enz. enz. De franschen, die altyd spotten moeten, zeggen nu dat hunnen koning kindsch wordt. — De Avondpost no. 16 spreekt van de staatsmachine, « *zoo juist geschetst door* den nooit volprezen *schryver der Staatkundige Brieven: die altyd een nationaal gedenkteeken zullen blyven van staatkundige inzigten en van die mate van openlyke behandeling, die ten oirbaar van den staat heilzaam moeten werken.*" *— Koolzaad willig. — In de provincie Utrecht groeyen de bedelaars met den dag aan, en verder alom; dank zy de vaderlyke belasting op de consumptie. De beurzen en kassen der arristocraten en ryke ambtenaren worden steeds dikker en voller. — Den 24. jan. 's avonds is te Zwolle door twee commiezen op de groote markt een persoon aangehouden, een vaatje dragende, hetwelk zy veronderstelden, dat contrabande zoude inhouden. De drager van het bewuste vaatje den dans niet kunnende ontspringen, was genoodzaakt, hetzelve, ten prooi voor zyne vervolgers, in den steek te laten, ten einde zich uit de voeten te kunnen maken. Toen het aangehaalde, na getransporteerd te zyn, met allen yver en de meest mogelyke naauwkeurigheid werd onderzocht, bleek de inhoud te bestaan uit eene zeer kwalyk riekende zelfstandigheid, die tot heden nog onbelast is.*

Raad het, lezer! wat men vond!
't Vaatje was gevuld met.....?

— Een weduwenaar vraagt met waarachtige ernst en opregtheid *eene juffrouw of weduwe* engelsch sprekende (*H. B.* 1597.) *— Een valsche vrymetselaar, naauwelyks de academie van het verbeterhuis te Hoorn verlaten hebbende, is te 's Hage door de policie ingepakt. — De spaansche ministers hebben de jeugdige koningin geheele vryheid gegeven in het kiezen van een' echtgenoot; zelfs de onbeduidendste afrikaansche prins zou tot de mededinging naar hare poezelige hand, niet uitgesloten worden. Hoe liberaal! — Te Zwartsluis op het zestal Ds. Vries, Broek, Ham, Visch, Mol en Oort.*

INGEZONDEN STUKKEN.

Het journalisme is de waterdruppel, die altijd vallende, eindigt met den steen uitteholien.

VAN LENNEP.

Naauwelijks was het ongelukkige koningrijk der Nederlanden, met slechte en kostbare materialen, op verouderde en opgelapte grondslagen gevestigd, of reeds werden er stemmen gehoord, die tegen eene inrigting waarschuwden, welke op den duur niet konde volgehouden worden. Toen reeds was het maar al te duidelijk zigtbaar dat het slecht ingerigte staatsgebouw bij den minsten schok zoude uiteenvallen.

Een man, bij het noemen van wiens naam geen nederlander een gevoel van eerbied en achting zal kunnen onderdrukken, waarschuwde dikwijls, met krachtige welsprekendheid, tegen eene staatsinrigting, die den ondergang des vaderlands na zich moest slepen.

Deze man was RUTGER JAN SCHIMMELPENNINCK, de laatste raadpensionaris der republick, die hoewel van het gezigt beroofd, door zijn helder en veel omvattend verstand, echter den toestand zijns vaderlands steeds duidelijk voor oogen had. Hij waarschuwde tegen eene te kostbare inrigting des bestuurs, welke hij toen reeds voorzag als het vaderland zullende uitputten.

Doch laat ons zien, hoe de edele man zich, als lid der Eerste Kamer, bij gelegenheid der overweging van de begrooting, den 6. februarij 1818, hierover uitte.

« — — — Al hetgeen U. E. M. hebben vooruitgezien is daadzaak geworden, en zoo het onveranderlijk uwe meening is geweest, dat het huishouden van den staat geenszins in verhouding met deszelfs hulpbronnen was opgezet, — thans kan onevenredigheid tusschen de geraamde uitgaven en middelen, waarvan de medegedeelde bescheiden zoo openlijk getuigen, bij U. E. M. niet dan klimmende ongerustheid baren, wegens al het onzekere, het gevaarlijke, het dreigende, dat onze gesteldheid in zich heeft, — eene ongerustheid, die voorzeker nog moet toenemen, wanneer men overtuigd is, dat de inkomsten van het rijk, *ten gevolge van drukkende belastingen, op eene hoogte gedreven zijn, welke geene vermeerdering toelaat.*"

Evenwel bleef alles onveranderd, tot dat door de noodlottige gebeurtenissen van 1830 en het daarop gevolgde volhardings-stelsel, de belastingen tot eene ondragelijke hoogte werden opgevoerd; evenwel was de schatkist *nog ledig, tot dat eene zakkenrollerij in 't groot*, welke ons allen nog versch in het geheugen ligt, uitgedacht werd, om dezelve weder eenigzins te vullen.

« Wanneer men den moed heeft," zoo vervolgt SCHIMMELPENNINCK, « zijn oog op dit tafereel te vestigen, zal het wel onmogelijk zijn er aan te kunnen denken om onze uitkomsten nog door verhoogde belastingen te willen vergrooten, want men vergete niet, *dat alles zijne grenzen heeft* en dat het gevoel van welstand het eenige is, dat de natie op den duur aan de tegenwoordige orde van zaken kan verbinden en dien publieken geest kan opwekken en bevestigen, welke de kracht der staten uitmaakt. Laat ons dan voor eene uitgemaakte daadzaak houden, dat 's rijks inkomsten *door geene nieuwe belastingen kunnen of* mogen vermeerd worden; en och! mogt de waarheid, waarvan U. E. M. zoo lang reeds al het gewigt hebben gevoeld, tot ons geluk in aller harte doordringen!"

« Het is van deze overtuiging en van deze overtuiging alleen, dat het behoud van het vaderland afhangt: mogt zij eens door diegenen gedeeld worden, die van wege hunne standplaats in het geval zijn ons financieel stelsel te besturen, dan ware onze zaak gewonnen, en honderd milliocnen, in de koffers van den staat gestort, zouden in mijn oog de waarde niet overtreffen, welke ik er aan zoude hechten, zoo het bestuur, uit overtuiging den stelregel mogt erkennen en aankleven, dat de natie reeds boven hare krachten is belast, en dat men alle denkbeeld om haar nog verder te drukken moet verwerpen. Zoo lang er nog het geringste denkbeeld overblijft dat men zijne toevlugt of in nieuwe belastingen of in eene verhooging der reeds bestaande middelen zoude kunnen zoeken, zal men nog steeds het evenwigt aan de verkeerde zijde trachten te herstellen."

« Neen, het is noodig dat al het vernuft dergenen, die geroepen zijn ter verbetering van ons finantie-wezen te arbeiden, zich uitsluitend toelegge op eene vermindering der uitgaven en geenszins op het vermeerderen van inkomsten door het uitvinden van nieuwe belastingen of door eene aanscherping van de werktuigen, waarmede de natie bearbeid wordt."

« — — — De invoering eener vereenvoudiging in onderscheidene takken van administratie zoude, ja, eene bezuiniging kunnen ten gevolge hebben, doch, ik herhaal het, tot geene grondige genezing der kwaal leiden, en de vrees schijnt mij gegrond naarmate de stemmen der hoofden van onderscheidene departementen zich aan alle zijden verheffen, om te betoogen dat de uitgaven welke zij ten dienste van hunne onderscheidene vakken besteden, voor geene of althans weinige vermindering vatbaar zijn."

« Deze zoo stellige en ontmoedigende verklaringen moeten mij derhalve doen besluiten, dat wij ons behoud niet in eene bezuiniging, *maar in eene grondige hervorming van het geheele stelsel van administratie moeten zoeken*, en vooral in eene reductie van onze legermagt."

In eene redevoering den 28. december 1821 gehouden, sprak SCHIMMELPENNINCK, weder bij het aanbieden der begrooting, de volgende merkwaardige woorden.

« — — — Het is dan ook alweder in derzelver groote trekken dat ik oordeel die begrooting te moeten nagaan, welke ons van wege het Hoofd van den staat als eene openlegging van ons financieel staatsgebouw is aangeboden."

« Dit gebouw alzoo meer in deszelfs grooten aanleg dan in bijzondere onderdeelen beschouwende, is de vraag, bij welke ik meermalen heb stilgestaan, en welke ik nog geloof mij zelven te moeten doen, of het in gepaste verhouding staat tot den grond, waarop hetzelve geplaatst is.

« Deze belangrijke vraag E. M. H., moet ik uit volle overtuiging ontkennend beantwoorden, daar het mij altoos is toegeschenen, en thans nog evenzeer voorkomt, dat *onze staatshuishouding oneindig veel te hoog is opgevoerd*, en dat de hulpbronnen van het land, dat het gebouw moet torschen, in mijne oogen ontoereikend zijn, om dien last op den duur te te kunnen dragen."

« — — — Eene dergelijke gesteldheid kan noch kracht aan het koningrijk, noch glans aan de kroon bijzetten. Wil men den staat eene wezenlijke en blijvende hechtheid verzekeren, *laat men den publieken geest en eene verlichte vaderlandsliefde opwekken*, door gedurig in het oog te houden, dat deze alleen uit een algemeen gevoel van welstand kunnen ontspruiten en die welstand door niets kan verzekerd worden dan door eene *vermindering van algemeene uitgaven*, welke het bestuur de gelegenheid verschaft om de belastingen, daar, waar zij de natie het meest knellen, te verligten.

Zoodanig was het gevoelen van SCHIMMELPENNINCK over de gesteldheid van Nederland in 1818 en 1821. Wij zien dus dat het gouvernement reeds vroeg op de gebreken der staatsinrigting opmerkzaam werd gemaakt. Doch de regering luisterde niet naar zijne vaderlandslievende taal, zij stopte hare ooren voor zijne gegronde opmerkingen, en heden nog moeten wij zien hoe zij hare oogen moedwillig blijft sluiten, voor de teekenen van verval, welke zich overal in den staat vertoonen.

Nog altijd toont het gouvernement zich ongenegen de ingezetenen van eenige der knellende belastingen te bevrijden, en de ministers durven de zuchtende natie trotsch toeroepen, dat gedurende hun bestuur geene veranderingen, welke dan ook, zullen plaats hebben. Ongelukkige natie! Doch de drukpers bestaat, die wel door de ministers, indien de natie ten minste het lijdelijk wil dulden, in magt verminderd kan worden, doch die het hun nimmer zal gelukken hare kracht te benemen. *Want het journalisme is de waterdruppel, die altijd vallende, eindigt met den steen uitteholien.* (Den steen des Behouds, niet waar mijnheer VAN LENNEP?)

4. Februarij 1846. X.

ERUDITIO MUSICA TE ROTTERDAM.

5ᵉ en voorlaatste Concert, Donderdag 5. Februarij 1846.

Hoe vele overschoone en ruime stof deze concert-avond ook tot uitweiding oplevert, moeten wij ons echter voor dit maal tot kort- en zakelijkheid bepalen. De geachte directie liet, op verlangen, SPOHR's sinfonie, *das Weihen der Töne*, opvoeren. Meermalen veroorloofden wij ons, onze meening over deze compositie als concert-stuk te uiten; Dixi! Eene enkele bemerking zij ons evenwel nog vergund den lezer aan te bieden; zij bestaat in den overgang nagenoeg van het wiegelied tot het krijgsmusiek, zonder acht te slaan op het draaiorgel, de kermis, de opera en de kerk, alle welke dingen tusschen beide liggen en in het *tongemalde* niet moesten vergeten zijn. Van het wiegelied, de dansende serenade onmiddelijk naar het slagveld, die sprong is te groot, te Bardromisch en kan er niet mede door, ook volgt op de serenade de huwelijks-deun en dan weder het wiegelied. De uitvoering liet niets te wenschen over; de togt naar den slag, de gevoelens der terugblijvenden, en de terugkomst der zegepralenden hebben zich boven alles onderscheiden, en de spohrrianen doen watertanden. De optogt naar de begraafplaats vonden wij indrukwekkend en het laatste akkoord *vondoleant*. MOZARTS *Nozze di Figaro* en *Yelva* van REISSIGER waren de twee andere ensemblestukken, tot opening en sluiting der *tweede* afdeeling gebezigd. De eerste blijft altijd frisch en onverwelkt, de andere fantastisch en gedruis veroorzakend, van welke laatste eigenschap zij, voornamelijk bij het slot presto, de hoorbaarste bewijzen geeft in ruime mate voorzien te zijn. De heer C. KELLERMAN, eerste violoncel-solo van zijne majesteit den koning van Denemarken, die men, ten einde misvattingen voor te komen, op geene gelijke lijn plaatse met den vermaarden SERVAIS, ook niet met SIMON GANZ, SIGEL en meer anderen, heeft eene brillante fantaisie in de eerste afdeeling, en *het Roosje*, van SPOHR, eene *romanesque* en eene adagio van ROMBERG (het laatste met welverdienden bijval) in de tweede afdeeling voorgedragen. Twee solo's voor de clarinet, de eerste, een concert van WEBER, echt romantische en geen fantastische stijl; en het tweede, *Fantaisie en variatien* op motiven van *Anna Bolena* en *Norma*, werden door den hoogstverdienstelijken stadgenoot DAVID GOEDSWAARD allerkeurigst uitgevoerd. De clarinet dezes virtuoos biedt telkens iets nieuws tot bewondering en verrukking aan; vaardigheid, toon, stijl en voordragt, alles is bij hem in den volmaakst denkbaarsten zin vereenigd. Wij vereeren dit talent en wenschen het kracht en moed, om de hinderpalen, welke niet zelden aan wezenlijke verdiensten worden in den weg gelegd, te overwinnen en den hoogsten top des musikalen Parnassus te bereiken. Aan mej. VAN OS DE VATH behoort den palm van den avond. Het auditorium ondervond het *geluk*, indien wij het zoo heeten mogen, deze hoogbegaafde, nederlandsche zangster 3 stukken, het 1. uit *Robert le Diable*, het 2. uit *Lucie de Lammermoor*, en het 3. uit *La Juive*, op de schoonste en onvergetelijkste wijze te hooren voordragen. De verdiensten dezer kunstenares zijn verre boven onzen lof verheven; en indien wij nu af van hare kunstgenooten meer *cadenses* en zoogenaamde bravoure hoorden, dan voorzeker herinneren wij ons nimmer eene meer schoone, krachtige en engelachtige stem, en eene meer eenvoudige en onberispelijke voordragt dan de hare te hebben bewonderd. Mej. VAN OS DE VATH is eene der zeldzaamheden welke zoo schaarsch in de zangwereld te voorschijn komen; getuige het talrijk auditorium, hetwelk zaal en galerij bezette en het welgemeend applaudissement dat zij verwierf; en wanneer wij haar hoog en edel kunstvermogen schatting bieden, dan huldigen wij tevens onzen en haren Schepper, aan wiens gunst zij het als een bijzonder voorregt verschuldigd is.

BÉNOT.

MENGELINGEN.

Onze lezers zullen zich herinneren dat wij in de *Vlissingsche Courant* van den 1. November 1844 eene nederlandsche polka-dans opnamen; de schrijver van *de Wespen*, die dezen dans (in No. 11) aanhaalt, laat daarop volgen:

« Dat was in 1844 nog volkomen juist; maar alle zaken hebben haar tijd. De POLKA is geen dans meer voor ons Nederlanders. Eén stap *vooruit* en twee *achteruit*, is voor een gewoon volk het middel, om spoedig in den sloot te raken; voor ons is zulks niet vlug genoeg. Hoe weinig *dansant* wij er over 't algemeen uitzien, voor ons is de POLKA te traag. « *Geeft acht!* één stap *vooruit*, TWINTIG achteruit!" zoo spreken de groote mannen van het Behoud tot onze *Voordansers*, en gewoon naar de stem van die groote mannen te luisteren, begonnen zij direct den halsbrekenden dans, die nog geen vasten naam heeft, die men de HALKA, SCHIMKA, de JONKA, de LASKA, of de BAUKA zou kunnen noemen, of die men, om jegens niemand onregtvaardig te zijn, de HALLISCHIMMAJONGILASSABAUKA zou kunnen doopen. (1)

Oppervlakkig zou men meenen, dat het een verduivelde zware dans was, en dat hij niet ligt nationaal zoude worden, van wege de groote moeijelijkheid der passen. Stel u gerust, waarde Landgenooten! binnen weinige weken is die dans algemeen *en vogue*. Onze *Voordansers* in *den Haag* hadden hem, op weinige uitzonderingen na, dadelijk gevat. *Elf*, geloof ik, waren er, die van den HALLISCHIMMAJONGILLASSABAUKA niets weten wilden. Maar dat zijn stugge, stijve, ellendige kerels, die van geen dansen naar de pijpen van het groot orchest willen weten, en die in staat zouden zijn een geheel bal in de war te brengen. Maar al de overigen, oud en jong, sprongen als de *Kakkerlakken*. Het was een lust om te zien, hoe zij hunne beenen of beentjes door elkander smeten. *Twintig* passen *achteruit* was een peulschil voor die dansers *Dertig* — — — *Vijftig* — — — — *honderd* passen, zouden zij achteruit hebben gemaakt, indien DIMINIERE, of hoe de Hofdansmeester van die Heeren ook heeten moge, maar geroepen had: één pas *vooruit*, *honderd* passen *achteruit*!

Hoe mooi de dans ook moge zijn, ik maak mij ongerust. Ik voorzie ongelukken van dat woedend *achteruitspringen*; want hoewel men zegt, dat men op zijn *dertigste* jaar oogen in den nek krijgt, en hoewel dus de *Voordansers* allen oogen in den nek moeten hebben, zoo vrees ik nogthans, dat zij den boël, vroeg of laat, ten onderste boven zullen springen; dat orchest, buffet, en de gansche rommel onder den voet zal raken, dat het publiek in de danszaal zal dringen, en zich meester maken van de muziek-instrumenten en van de ververschingen, en dat er bij die gelegenheid menigen muzijkant en menigen danser tusschen twee stoelen in den asch zullen raken."

---

(1) Er is nog een dans, die de SCHRIZOPLKALISTIRTKA wordt genoemd. Maar dat is eigenlijk geen dans. Het is eene soort van dansende beweging op dezelfde plaats. Het is, wat de militairen uitdrukken door het kommando: « *Markeert den pas.*"

CORRESPONDENTIE.

Het artikel: Israëlitische Aangelegenheden zal nog deze week geplaatst worden.

— Dat over de heerschende armoede, zoo spoedig mogelijk.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. Februarij. Sedert den 7. dezer, zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Elisabeth, J. Brun, stukgoed; Emma, F. Herken, erwten, beide Londen; de Hoop, W. Kierskok, Santander, boonen; Wiederkunst, J. J. de Buhr, Londen, tarwe.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Elisa, C. Fortune, zink, Havre-de-Grace; Cornelia Catharina, G. A. van Renterghem, ballast, Messina.

Van Gend gezeild:

La Victorine Elise, P. Fezon, ballast, Havre-de-Grace.

Van Amsterdam gezeild:

Oud Alblas, P. Kley, stukgoed en troepen, Batavia, laatst van Vlissingen.

MIDDELBURG, den 9. Februarij. Onder Oostkappele is gestrand het dek van een schip, waarschijnlijk van eene stoomboot, waarop twee ijzeren stukken zonder affuiten.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.

Sluiting des avonds „ 6 „

(Finale sluiting: De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEKEN.